

KUB-5/2013. sz. ülés
(KUB-107/2010-2014.) sz. ülés

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Külügyi bizottságának**
2013. március 5-én, kedden, 10 óra 48 perckor
az Országház főemelet 55. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>A bizottság részéről</i>	4
<i>Megjelent</i>	4
<i>Helyettesítési megbízást adott</i>	4
<i>Meghívottak részéről</i>	4
<i>Hozzászólók</i>	4
<i>Részvevők</i>	4
<i>Tájékoztató az olaszországi parlamenti választásokról</i>	5
<i>Szesztai Dávid kiegészítése</i>	5
<i>Kérdések</i>	5
<i>Szesztai Dávid válaszai</i>	7
<i>További kérdések</i>	9
<i>További válaszok</i>	10
<i>Tájékoztató a mali konfliktusról és a rendezésben való tervezett magyar szerepvállalásról</i>	12
<i>Takács Szabolcs bevezetője</i>	12
<i>Siklósi Péter kiegészítése</i>	14
<i>Kérdések</i>	15
<i>Válaszok</i>	20
<i>Egyebek</i>	26

Napirendi javaslat

1. Tájékoztató a mali konfliktusról és a rendezésben való tervezett magyar szerepvállalásról
2. Tájékoztató az olaszországi parlamenti választásokról
3. Döntés a Külügyminisztérium által előterjesztett, a közbeszerzésekről szóló 2011. évi CVIII. törvény hatálya alóli mentesítés iránti kérelemről **zárt ülés** keretében, amelyről külön jegyzőkönyv készült
4. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Balla Mihály (Fidesz), a bizottság elnöke

Dr. Nagy Gábor Tamás (Fidesz), a bizottság alelnöke
Gyöngyösi Márton (Jobbik), a bizottság alelnöke
Csenger-Zalán Zsolt (Fidesz)
Csóti György (Fidesz)
Dr. Gruber Attila (Fidesz)
Dr. Horváth János (Fidesz)
Dr. Mihalovics Péter (Fidesz)
Pintér László (Fidesz)
Dr. Tilki Attila (Fidesz)
Törő Gábor (Fidesz)
Kalmár Ferenc András (KDNP)
Dr. Nagy Andor (KDNP)
Dr. Vejkey Imre (KDNP)
Németh Zsolt (Jobbik)
Vona Gábor (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Tilki Attila (Fidesz) Balla Mihálynak (Fidesz)
Dr. Nagy Andor (KDNP) távozása után dr. Vejkey Imrének (KDNP)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Szesztai Dávid főosztályvezető (Külügyminisztérium)
Takács Szabolcs globális ügyekért felelős helyettes államtitkár
(Külügyminisztérium)
Siklósi Péter védelempolitikáért és védelmi tervezésért felelős helyettes
államtitkár (Honvédelmi Minisztérium)

Résztvevők

Guba Péter olasz referens (Külügyminisztérium)

(A bizottság 10 óra 48 perctől 10 óra 55 percig **zárt** ülés keretében tanácskozott, amelyről külön jegyzőkönyv készült..
A nyílt ülés kezdetének időpontja: 10 óra 55 perc.)

Tájékoztató az olaszországi parlamenti választásokról

BALLA MIHÁLY (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Rátérnénk a 2. napirendi pontunkra, amelyben tájékoztatót hallgatnánk meg az olaszországi parlamenti választásokról, a képviselőházi és szenátusi választásokról. Ehhez tisztelettel köszöntöm Szesztai Dávid főosztályvezető urat a Külügyminisztériumból és Guba Péter olasz referenst. Tehát az olasz választás a következő témánk. Parancsoljon, főosztályvezető úr.

Szesztai Dávid kiegészítése

SZESZTAI DÁVID főosztályvezető (Külügyminisztérium): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Urak! A február 23-24-én megtartott olasz választásokról egy bővebb tájékoztató anyagot juttattunk el a bizottság tagjainak, úgyhogy én ezúttal csak a lényegét szeretném kiemelni.

Az olasz képviselőházban a baloldali koalíció többséget szerzett, ugyanakkor a szenátusban nem. A szenátusban semelyik koalíció, illetve önálló párt nem tudott többséget szerezni, így már ezen a héten megkezdődtek az egyeztetések, inkább az üzenetések, és valószínűleg ez a következő hetekben is folytatódik.

Tanulságként, értékelésként annyi vonható le, hogy a gazdasági és politikai mozgástere nagyon behatárolt lesz, bármilyen kormánykoalíció is alakul. Egyrészt az európai uniós és befektetői elvárásoknak kell majd megfelelnie, másrészt viszont a szavazóknak, akik ezúttal nagyon is a második köztársaságot eddig meghatározó pártok ellen fordultak.

Köszönöm szépen a szót, és várom a kérdéseket, ha vannak.

ELNÖK: Köszönöm szépen a rövid összefoglalót. *(Derültség.)* Természetesen lehet kérdéseket föltenni. *(Jelzésre:)* Gyöngyösi alelnök úr!

Kérdések

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Igazából arra lennék kíváncsi, hogy most nyilván mindenki azt találgatja, hogy a kormánykoalíciós tárgyalásokon milyen kormányt lehet majd Olaszországban összetákolni. És már mindenki mondja azt, hogy milyen összetételű, az még kérdés, de hogy nem lesz hosszú életű, azt már sokan prognosztizálták.

Az a kérdésem, hogy van-e arra esély, hogy olyan nehéz feladat előtt áll jelenleg Olaszország, hogy beindultak reformok, amiket a korábbi kormány elindított - európai uniós elvárások és elég erős nyomásgyakorlások mentén beindultak ezek a reformok -, viszont úgy tűnik számomra, hogy az olasz társadalom ezt elvetette vagy ezzel elég erőteljesen szembe ment. Ez a választások idején elég markánsan ki is jött, hogy a korábbi kormány által megfogalmazott, nagyon erős nadrágszűj-húzogató és megszorítások politikáját az olasz társadalom nem teljesen nyeli le, ugyanakkor nagyon komoly gazdasági problémákkal küzd Olaszország.

Pont most kaptam kézhez a The Economist legújabb számát, amin „Küldjék be a bohócokat!” címmel Berlusconi és Grillo képe látható. Azt írják és az Economist nem nagyon szokott viccelődni ilyesmivel, de címlapon hozza azt, hogy Olaszország az eurózóna létét is veszélyezteti, hiszen ha nem sikerül a nagy gazdasági problémákat megoldani, akkor Olaszország kieshet az eurózónából vagy elveszítheti az eurót. Túl nagy ország ahhoz, hogy az eurózóna megmentse Olaszországot, viszont mivel Európa harmadik legnagyobb gazdaságáról beszélünk, ha Olaszország bedől, az az eurózóna létét is megkérdőjelezi vagy legalábbis az eurózóna maga is veszélybe kerül. Bár a költségvetési deficit nagyjából

elfogadható szinten áll relatív értelemben, de mégiscsak 130 százalékos államadósságról beszélünk; úgy tűnik, hogy megszorításokkal nagyon nehéz a gazdasági növekedést beindítani. Ezzel már egyre több ember szembesül és egyre több ember szembeszáll ezzel a fajta megszorítások politikájával, ugyanakkor olyan rohamos munkanélküliség van kibontakozóban fiatalok körében - azt hiszem, az Economist 36 százalékos munkanélküliségről ír a fiatalok körében. Meg lehet-e ezt egyáltalán oldani? Úgy látom, hogy ez a 22-es csapdája és egy olyan választáson vagyunk túl, ahol egy olyan országban, ahol amúgy sincs a stabil kormányoknak túl nagy hagyományuk, nem sok jó sülnhet ki.

Tehát igazából nem is kérdésem van, hanem szeretnék tisztábban látni a választások után, hogy milyen lehetőségek előtt állunk Olaszországban, ebből következően az eurózónában is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kalmár képviselő úr!

KALMÁR FERENC ANDRÁS (KNDP): Köszönöm, elnök úr. Én rövidebb leszek, de folytatnám azt a gondolatmenetet, amit alelnök úr elindított, hogy itt felmerül az a kérdés is, hogy nem lehetne-e vagy nem gondolkoznak-e - bár a sajtó ezt már felvetette - új választások kiírásán, amennyiben nem kerül sor semmilyen megállapodásra.

Az emberben viszont felmerül az a gondolat, hogy új választások kiírásával mit érnek el. Mert lehet, hogy hasonló eredmény jön ki és akkor nem értek el semmit. Mi a véleménye? Köszönöm.

ELNÖK: További kérdés? *(Senki sem jelentkezik.)* Nekem lenne egy vagy több kérdésem annak kapcsán is, amit Gyöngyösi alelnök úr elkezdett kifejteni.

Az látszik, hogy az a fajta politika, illetve szakértői kormány által irányított politika, ami volt, megdőlt Olaszországban, hiszen az előző miniszterelnök, Monti tömörülése, platformja nagyon lecsúszott és nagyon mérsékelt eredményt értek el.

A kérdésem viszont inkább arra vonatkozna, hogy magában a választásban látszódtott az, hogy baloldali illetve jobbközép pártok fej-fej mellett végeztek, ha a szavazatszámokat nézzük. Az olasz választási törvénynek van egy sajátossága: a nyertes mindent visz. Aki tehát megnyeri a választásokat, az alapvetően lehetőséget kap arra, hogy többségi képviseletet hozzon létre a parlamentben.

Erről sok vita zajlik Olaszországban, hogy ez mennyire jogos vagy nem jogos, hiszen a két első és második helyen végzett párt között alig volt 1-1,5 százalékpontos különbség. A kérdésem arra vonatkozna, hogy ha megnézzük Olaszországot és Olaszország fejlettségi térképét, mutatható-e az, hogy milyen arányokban szavaztak adott esetben a különböző régiókban, a vezető pártokra, tehát látszik-e az, hogy esetleg Északon vagy Délen vagy Közép-Olaszországban különböző hagyományok szerint hogyan szerepeltek a jelentősebb politikai erők. Van-e ilyen elemzése a Külügyminisztériumnak?

Még egy kérdésem lenne. Pont olyan időszakban voltunk kint a bizottsággal Rómában, hogy pont akkor bukott meg a Monti-kormány. Ez nem annak volt köszönhető, hogy mi kint voltunk, de ettől függetlenül akkor alakult ki a bizalmatlanság a kormánnyal szemben és azokban a napokban írták ki az új választásokat. Úgyhogy a választójogi törvényt sem tisztázták le egymás között a politikai erők.

A kérdésem ebből a szempontból arról szólna, hogy ha látnánk azt, hogy azok a folyamatok, amelyek elindultak, illetve a választási kampány során elhangzottak, mennyire voltak azzal ellentétesek, amit az elmúlt 2 évben az olasz gazdaságpolitika képviselt. Ez részben összefügg az első kérdésemmel és Montiék esésével, viszont az olasz emberek számára volt egy választási hangulat, hogy ők nem akarják azokat a részben európai,

eurózónás elvárásoknak megfelelő döntéseket meghozni, hanem kifejezetten az olasz érdekeket képviselik. (*Dr. Horváth János belép a terembe és helyet foglal.*)

Még egy rövid kérdésem van, bár nem tudom, hogy erre mennyire van adatunk, mennyire van ismeretünk. Az látszik, hogy az olasz gazdaság nagyon nehéz helyzetben van. Hogyan állnak vagy látjuk-e azt, hogy például a magánemberek megtakarításai hogy állnak ma, vagy esetleg tudjuk-e azt, hogy annak ellenére, hogy az ország gazdasági működése nehéz helyzetben van, illetve a gazdasági folyamatok nem túl biztatóak, de hallani olyasmit is, hogy ettől függetlenül az állampolgárok jelentős része erős megtakarítással bír. Igaz-e ez vagy sem? Ez a kérdésem lényege.

(*Jelzésre:*) Vona képviselő úr is kérdezne.

VONA GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen a lehetőséget, és köszönöm a tájékoztatást. Amire az én kérdésem vonatkozna, az a választások talán legnagyobb meglepetését okozó pártja, a Beppe Grillo humorista által vezetett párt, amely ha jól tudom, 25 és fél százalékos eredményt ért a választásokon, és mindenképpen meghatározó erővé vált, ezt nyugodtan kijelenthetjük. Olyan elemei vannak a programjának, amit egyelőre nem tudunk, hogy mennyire gondol komolyan, és mennyire pusztán választási kampányszlogen volt: az államadósság újratárgyalása, az Európai Unióval való viszony újrendezése, nagyon komoly elitellenesség.

És ami ezzel kapcsolatban a kérdésem lenne, két dolog. Az egyik az, hogy nyilván az ilyen új pártokkal kapcsolatban, mint annak idején a Jobbik parlamentbe jutásával kapcsolatban is mindig fölmerült a kérdés, hogy ki áll a háttérben. A kérdésem az, hogy arról lehet-e itt is szó, mint ami a Jobbik esetében volt, hogy minden egyes találgatás vagy címkézés ellenére a társadalom önmaga termelte ki ezt az immunreakciót, vagy pedig van arról valamiféle információ, hogy akár hazai vagy nemzetközi háttérérdek vagy valamilyen fajta érdekcsoport áll-e ennek a pártnak a háttérében. Ez az egyik kérdésem.

A másik kérdésem az, hogy lehet-e jelen pillanatban jósolni ennek a pártnak a további mozgásáról bármit is. Ez a pártelnök egy nagyon régóta a közéletben szereplő ember. Nem követtem nyomon a pályafutását, most vált számomra is ismertté az ő alakja, de lehet-e jósolni, hogy amennyiben döntéshozó helyzetbe kerülne ez a párt, akkor milyen irányba mozdulna. Kifelé nyitottabb vagy kifelé zártabb az olasz belpolitikai menüből? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Tessék!

Szesztai Dávid válaszai

SZESZTAI DÁVID főosztályvezető (Külügyminisztérium): Köszönöm szépen a képviselő urak kérdéseit. Próbálok nem egyenként, hanem csokorban válaszolni.

A különböző politikai forgatókönyvek tényleg napról napra, majdnem óráról órára alakulnak. Mi úgy látjuk, hogy matematikailag, politikailag 4-5 különböző forgatókönyv is megvalósulhat. Az első, hogy a baloldali koalíció egyedül próbál kisebbségből kormányozni. Ehhez különböző üzeneteket kapott a többi párt felől. Kérdéses, hogy ez mennyire lenne tartós. Valószínűleg egy ilyen kisebbségi kormányzás egy-egy ügyet tudna keresztülvinni a Szenátuson; a tartóssága tényleg megkérdőjelezhető.

Nagyon különböző üzenetek jönnek az Öt Csillag Mozgalom irányából. Elkezdődött például egy internetes aláírásgyűjtés is a mozgalom tagjai részéről, ugyanakkor Beppe Grillo elutasítóan is nyilatkozott egy esetleges baloldali koalícióval való kormányzati együttműködés felől, de mégis, matematikailag elképzelhető, hogy Bersani és Grillo koalíciót alkotnak. Itt is nagyon behatárolt az, hogy milyen ügyekben képez a két szervezet politikai programja közös halmazt.

Matematikailag lehetséges egy nagykoalíció, tehát ha a balközép és jobbközép koalíció – Bersani és Berlusconi – találják egymásra. Ez egyrészt hosszú távon kedvezne Grillo mozgalmának, hiszen akkor ő kisajátíthatná az ellenzéki szerepet, és ő ezt nyilvánosan ki is jelentette, hogy ez a mozgalmának stratégiai lehetőséget nyújtana a továbbiakban. Ugyanakkor ennek a forgatókönyvnek nehézséget jelent a Partito Democratico saját szavazóbázisának ellenszenvé Berlusconi mozgalmával szemben, illetve a vezetők közti személyes ellentétek.

Így aztán elképzelhető egy olyan alforgatókönyv, hogy ez a nagykoalíció valósulna meg, de esetleg technokrata vezetéssel. Ha nem is Montit, de valaki mást kérnének föl miniszterelnöknek, és akár Monti centrumával összeállva alakulna meg egy nagykoalíció. *(Dr. Nagy Andor belép a terembe és helyet foglal.)* Erről is az mondható el, hogy elég kicsi az a közös halmaz, amelyben a programok közt egyezés van, és egyforma lendülettel látnának neki a munkának.

És valóban egy negyedik vagy akár ötödik forgatókönyv az új választások kiírása. Ahogy a képviselő úr is utalt rá, könnyen lehet, hogy ez csak a politikai probléma elhalasztását jelenti, hiszen megjósolhatatlan egy következő választás eredménye is. Annyit tudunk, hogy egy ilyen új választást csak a később megválasztandó köztársasági elnök írhat majd ki, tehát biztos, hogy van még egy-két hónap ebben a felállásban az egyezkedésre, hiszen új választás kiírása legkorábban csak júniusban történhet meg hivatalosan.

Olaszország valóban megkezdett bizonyos reformlépéseket és a kampány során is a különböző pártcsaládok különböző reformokat tűztek a zászlajukra. Természetesen most folyik a programok és az üzenetek egyeztetése. Amit a győztes koalíció, a balközép, a Partito Democratico programként zászlajára tűzött, az az antikorrupciós törvény; a politikai költségek csökkentésére vonatkozó program; a polgári jogok reformja; segítség a kisvállalkozásoknak; ugyanakkor az ördög a részletekben rejlik és Beppe Grillo üzenetei óráról órára változnak.

A olasz gazdaság és ezen keresztül az eurózóna helyzete. Az olasz gazdaság kétarcú. Bizonyos szempontból a költségvetési deficit szempontjából, ahogy a képviselő úr is utalt rá, hiszen 3 százalék alatt tartják a költségvetési deficitet, ugyanakkor az államadósság nagyon magas. Ez nem elsősorban külső eladósodás, hanem az olasz megtakarításoknak is köszönhető, de a mutatók arra engednek következtetni, hogy egyre fogy a polgárok megtakarítása, és mivel nincsenek új nagyberuházások, leállt a hitelezés, bajban vannak az olasz bankok, nincsenek beruházások, így nincs munkahelyteremtés, így hónapról hónapra csappan a polgárok megtakarítása. És ez valóban, a munkanélküliséggel együtt csak növeli a feszültséget.

Elnök úr kérdezett a fej-fej melletti eredményről. Valóban csak 125 ezer voks különbség volt a balközép és a jobboldali koalíció között, de 2006-ban még kisebb volt a különbség, 23 ezer, tehát ez Olaszországban megtörtént már korábban is. Tudni kell, hogy az ottani politikai kultúra hozzászózott ahhoz, hogy akár egy-egy törvényhozáson belül újra és újra új koalícióknak szavazzon bizalmat a politikai többség. Ami jelen esetben a nehézséget és a jóslást akadályozza, megnehezíti, az az Öt Csillag Mozgalom kiszámíthatatlansága. Hiszen Vona képviselő úr kérdésére válaszolva valóban eléggé átláthatatlan ennek a mozgalomnak a múltja, a jelene és a jövője is, ahogy az egyik újság írta, még székházuk sincs, tehát újfajta politikát valósítanak meg, amely internetes szavazásokkal alakítja a programját és tényleg a tömeget próbálja aktivizálni, de a lehető legkülönbözőbb kérdések szerepeltek a kampány során: a más politikai családoknak is elfogadható környezetvédelmi kezdeményezések vagy például az, hogy a parlamenti mandátum csak két ciklusig tartson, ugyanakkor a közvetlen elnökválasztás is szerepelt az Öt Csillag Mozgalom programjában, amely ugyancsak elfogadható más pártok számára is. Ugyanakkor tényleg elhangzott olyan is a kampány során, hogy online internetes referendumban döntsenek az olasz polgárok

Olaszország uniós tagságáról vagy akár – ahogy képviselő úr utalt rá – az államadósság teljesítéséről.

A választási törvényről már ősszel folytatott a képviselőház 3 hónapon keresztül egy elég alapos vitát, de ez eredménytelen volt. Az Öt Csillag Mozgalom szeretné, ha az új képviselőház napirendjére kerülne, de azt tudni kell, hogy az őszi eredménytelenség előre vetíthető a következő időszakra, hiszen minden politikai családnak, minden politikai erőnek más hátsó szándéka és megfontolása van a választási törvénnyel.

Azt tudni kell, hogy az ideai választás meglehetősen kis részvétellel zajlott a korábbiakhoz képest. Ez talán válasz arra, hogy mely pártok támogatói mely régiókból érkeznek. Úgy tűnik, hogy a biztos választók egy része otthon maradt. Ugyanakkor a szokásos erővonalak valamelyest kirajzolhatóak, tehát a jobbközép több szavazatot kapott Északon, a máshol gyengén teljesítő Északi Liga erős volt Lombardiában. Ugyanakkor megfigyelhetőek nem csak földrajzi erőviszonyok is: az Öt Csillag Mozgalom sok szavazatot szerzett a nagy munkanélküliségi mutatóval szembesülő fiatalok körében.

Mivel a választási eredmények meglehetősen rációfoltak az előrejelzésekre, ezért a politológusok és mi is vizsgáljuk, hogy pontosan mely politikai erő mögött milyen regionális és politikai támogatás állhat.

Grillora visszatérve. Róla tudni kell, hogy ő egy milliárdos, gazdag családból származó személyiség, tehát bizonyos szempontból nincs gazdasági érdekcsoportokra szorulva, és a népszerűségét inkább megnyilvánulásain keresztül erősítette és ezzel a nagyon komoly, és valóban újszerű internetes kampánnyal. Hogy ez mennyire lehet tartós, az attól is függ, hogy most ezekben a hetekben a koalíciós egyeztetésen milyen álláspontra helyezkedik, illetve, hogy a most számára ekkora bizalmat szavazó réteg és a támogatók mennyire vonulnak ki mögüle, ha esetleg úgy értékelik, hogy nem teljesíti a kampány során hirdetett, rendkívül összetett és helyenként egymásnak is ellentmondó programját. Főleg a fiatal generáció az, amely hamar más lovat választhat magának, ha elégedetlen Grillo további politikájával.

Remélem, végigvettem a kérdéseket. Természetesen állok még rendelkezésükre, ha kihagytam volna valamit.

További kérdések

ELNÖK: További kérdések? *(Jelzésre:)* Csóti képviselő úr.

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Elnézést kérek. Nem szorosan ehhez kapcsolódó kérdést szeretnék feltenni, de olasz vonatkozású. Napolitano olasz köztársasági elnökről nem tudom, mennyire köztudott, sokan tudják, hogy kommunista gyökerekkel rendelkezik. A kérdésem arra irányulna, hogy ő 1956-ban a magyar forradalom és szabadságharc leverését nemcsak üdvözölte, hanem úgy tudom, talán támogatta vagy szorgalmazta is. Tette ezt akkor, amikor a nyugat-európai kommunista pártok az eurokommunisták most már végleg eltávolodtak vagy kiábrándultak a Szovjetunióból, a szovjet kommunista pártból.

A kérdésem az, hogy mielőtt köztársasági elnök lett, megtagadta a kommunista múltját, vagy vállalta, vagy ilyen színekben szerepelt? Aztán további kérdésem, hogy jól emlékszem-e, mint ha ő valamiféle elnézést kért volna magyarországi '56-os állásfoglalásával kapcsolatban vagy nem? És végül a harmadik kérdés, hogy meddig tart az ő elnöki ciklusa. Köszönöm.

ELNÖK: Nagy Gábor alelnök úr, majd Vona képviselő úr!

DR. NAGY GÁBOR TAMÁS (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót. Csak nagyon röviden szeretnék kérdezni Berlusconi-ről, illetve az ő eredményeiről. Már mindenki leírta az elmúlt időszakban, hogy esélye sincs arra, hogy komolyan megkapaszkodjon, vagy visszatérjen a politikai életbe. Ehhez képest nagy meglepetés az ő relatíve jó szereplése. A kérdés az, hogy a jövőre van-e még neki bármilyen tartaléka vagy esélye politikai szereplésre, politikai szerep vállalására; vagy ez már csak egy utófellángolása volt a Berlusconi-féle politikai mozgalomnak? Hogy látják ezt a helyzetet?

ELNÖK: Vona képviselő úr!

VONA GÁBOR (Jobbik): Nem akarok monomániásnak tűnni, de ez a Grillo-jelenség nagyon érdekes. Két dolgot elfelejtettem megkérdezni vagy időközben jutott eszembe. Mindenki róla beszél, de egy párt működtetése nem egy személyen múlik és arról tudunk-e valamit – mert én speciel nem tudok -, hogy ki az ő stábja? Milyen emberekből áll? Profikból vagy lelkes internetes fiatalokból? Vagy profi, szervezetműködtetésben már tapasztalatot szerzett stábja van? Erről lehet-e tudni valamit?

A másik pedig szintén vele és a pártjával kapcsolatos. Arról lehet-e tudni valamit, hogy az ő támogatottságán belül mik a másodlagos preferenciák. Ha tehát ez a mozgalom szalmalángnak bizonyulna, akkor kinek van onnan nagyobb merítési lehetősége? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. *(Jelzésre:)* Kalmár képviselő úr kérdezne még, csak engedje meg, hogy ezt a logikát követve létezik-e az, vagy jól gondolható-e az, hogy az Öt Csillag Mozgalom erős protestszavazat-gyűjtő csoportosulás, hiszen pontosan olyan rétegeket szólított meg, akik nem biztos, hogy adott esetben egy kevésbé indulatos vagy kevésbé válságos időszakban akár plusz szavazóként is megjelenhetett volna?

Kalmár képviselő úr!

KALMÁR FERENC ANDRÁS (KDNP): Köszönöm, elnök úr. Azt szeretném még megkérdezni, hogy főosztályvezető úr politikai forgatókönyvekről beszélt, de vannak-e gazdasági forgatókönyvek? Mi a helyzet, ha ez az állapot elhúzódik? Mi a helyzet az eurózónával? Mert az elején említette ön, hogy ez az eurózóna Olaszországot nem bírja maga után húzni, túl nagy ország, túl nagy piac, túl sok a probléma. Mi történik, ha mondjuk Olaszország kiválik?

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Ezek lennének a kérdések. Bár én kicsi esélyt látok a kilépésre, de azért... *(Kalmár Ferenc András: Az eurózónából!)*

Főosztályvezető úr, gyűjtöttünk még egy csokrot a kérdésekből, parancsoljon!

További válaszok

SZESZTAI DÁVID főosztályvezető (Külügyminisztérium): Napolitano elnök úrnak és sok-sok más olasz politikusnak valóban kommunista szervezetekhez vezethető vissza a politikai múltja, amelyet többé-kevésbé és ahogy az alkalom kívánja, vállalnak. Magáról a Partito Democraticóról is tudni kell, hogy ez egy többszörös átalakuláson átment szervezet, szövetség, amelynek bizonyos gyökerei az olasz kommunista pártól fakadnak. Ugyanakkor valóban az '56-os forradalommal kapcsolatban Napolitano tett már olyan gesztust, nyilatkozatot, amelyben valamelyest elismerte azt, hogy annak idején rosszul mérte fel a helyzetet.

A februári előrehozott választásoktól teljesen független, de valóban Napolitano hivatalában maradásának napjai is meg vannak számolva. Április 15. és május 15. között kell az új képviselőháznak megválasztani az új köztársasági elnököt.

A politikai helyzet alapján megjósolható, hogy ez is egy nehéz döntés lesz, ugyanakkor az eredményes együttműködéshez ez is egy ütőkártya a politikusok kezében. Ezzel lehet egymás felé gesztust gyakorolni, hogy kinek a politikusát, kinek az emberét javasolják majd köztársasági elnöknek. Tudni kell, hogy kétharmados többség kell a köztársasági elnök megválasztásához, de ha ez három alkalommal nem valósítható meg, akkor a negyedik szavazáson már az 50 százalék plusz egyes döntés is elég. Napolitanót 7 éve pont így választották meg, tehát a negyedik alkalommal 50 százalékos többséggel.

Berlusconi valóban többszörösen rácaffolt az ő politikai temetésére készülő elemzőknek és újságíróknak. Még a közvélemény-kutatások sem tudták előre jelezni egész pontosan azt, hogy a kampány utolsó másfél-két hónapjában ilyen komoly támogatást bír még szerezni a jobbközép koalíció számára. Tudni kell, ismert az ő médiabirodalma, ismertek a gazdasági érdekeltségei, ismert az olaszok futballszeretete. Sok mindenre visszavezethető, és elég komoly eszköztárral rendelkezik.

Ugyanakkor bizonyos szempontból ő is önkritikát gyakorolt, illetve vállalta, hogy ne ő legyen a jobboldali koalíció miniszterelnök-jelöltje. Legutóbbi nyilatkozatában ő saját magát a jövő kormány pénzügyminiszterének látta, és a jobbközép koalíción belül is – ahogy ez kora télen már napirendre került – megkezdődött akkor egy gondolkodás Berlusconi utódlásáról. Ha az a forgatókönyv valósulna meg, ahol egy nagykoalícióhoz Bersani és Berlusconi háttérbe szorulása vezetne vagy csak így lehetne ez megvalósítható, akkor azért a jobbközép koalícióban vannak más személyiségek – például Angelino Alfano – aki Berlusconi helyére léphet a párt vezetésében.

A Grillo-mozgalom támogatottsága és egyáltalán a program és a lépések meghatározása nagyon újszerű, és tényleg úgy tűnik, hogy internetes szavazásokkal dönt el még a pártlistán szereplő képviselőjelöltek neve is. Egyes cikkek meg is jegyezték, hogy egy-egy tömöttebb kocsmá vendégserege már a Grillo-listára tudott juttatni egy törzsvendéget. *(Derültség.)*

De valóban a Grillo-listára sokkal többen szavaztak a vártnál is, és valóban ezek főleg protestszavazókként minősíthetők. Ugyanakkor amikor Grillo például bejelentette, hogy nem hajlandó Bersanival egyezkedni a közös kormányzásról, ugyanez az internetes, előzőleg az ő programját meghatározó támogató réteg 20 ezer aláírást gyűjtött pillanatokon belül, amellyel azt támogatták, hogy Grillo mégiscsak kezdjen egyeztetéseket a balközép koalícióval. A stábjáról annyit tudunk, hogy fiatal szakértők, az internet használatához és gazdasági ügyekhez értő szakértői segítik az ő egyszemélyes show-ját.

A gazdasági forgatókönyvekről valóban a The Economist cikk azt írta, hogy disaster. Különböző európai politikusok is meglehetősen pesszimistán nyilatkoztak az olasz választások eredményét megtudva, hiszen egy jól működő olasz gazdaság nagyon fontos lenne Európa számára, és itt hadd térjek rá, hogy Magyarország számára is, hiszen nekünk is fontos befektetőnk Olaszország. Sok munkahely köszönhető az olasz befektetőknek, úgyhogy abban bízunk, hogy ha a politikai viharok elcsendesülnek és az olasz politikusok együtt fognak tudni működni a szükséges gazdasági reformok folytatása érdekében.

ELNÖK: Köszönjük szépen, főosztályvezető úr a részletes tájékoztatást, illetve a kérdéseinkre adott válaszokat. Köszönjük szépen még egyszer, hogy velünk voltak. További szép napot, jó munkát kívánunk. Ezzel a 2. napirendi pontunk végére értünk. Folytatnánk a 3. napirendi pontunkkal.

Kíváncsi vagyok, hogy államtitkár úr megérkezett-e. Takács államtitkár úr jelezte, hogy fél 12 körül fog ideérni. Amennyiben nem érkezett még meg, Siklósi Péter a

Honvédelmi Minisztériumból már itt van. *(Jelzésre:)* De itt van már Takács helyettes államtitkár úr is, akkor invitáljuk be. Addig egy perc technikai szünet. *(A 3. napirendi ponthoz érkezett meghívottak belépnek a terembe és helyet foglalnak.)*

Tájékoztató a mali konfliktusról és a rendezésben való tervezett magyar szerepvállalásról

Áttérünk a 3. napirendi pontra. Tájékoztató a mali konfliktusról és a rendezésben való tervezett magyar szerepvállalásról. Ehhez köszöntöm nagy tisztelettel Takács Szabolcs helyettes államtitkár urat a Külügyminisztériumból és Siklósi Pétert a Honvédelmi Minisztériumból, valamint Mihályi Géza is fel van írva a papíromra. *(Jelzésre:)* Ő is érkezik. Jó.

Kérem államtitkár úrékat, hogy adjanak nekünk egy rövid áttekintést, illetve elsősorban arról, hogy mi a helyzet jelenleg ezzel a konfliktussal, illetve arról, hogy a magyar katonai szerepvállalás mit, milyen keretek között jelenthet. Ezt követően persze képviselőtársaim kérdéseket fognak fölteni. Önöké a tájékoztatás lehetősége, illetve alapvetően a tájékoztatás lehetősége. Parancsoljanak.

Takács Szabolcs bevezetője

TAKÁCS SZABOLCS helyettes államtitkár (Külügyminisztérium): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Urak! Köszönjük szépen a meghívást. Államtitkár úrral abban állapodtunk meg, hogy először a Külügyminisztérium részéről jómagam adnék egy általános helyzetértékelést arról, hogy mi történt, illetve jelenleg mi a helyzet Maliban.

A magyar katonai szerepvállalás kérdéséről nyilván az államtitkár úr adekvátabb tájékoztatást tud önöknek adni, úgyhogy engedelmezzek ebben a struktúrában szeretnénk tájékoztatni a tisztelt bizottságot arról, hogy mi zajlik ebben az országban.

Mali az afrikai térségnek jelentős országa. Nagy kiterjedésű és a földrajzi fekvése miatt is meghatározó helyen van, de mindezekről függetlenül bármely afrikai országban történt volna az, ami Maliban történt, az nyilván aggodalommal tölti el a nemzetközi közösség, a nyugati világ, az Európai Unió és így köztük Magyarország döntéshozóit is. 2013. január elejére az ország jelentős részének ellenőrzését átvette az al-Kaida Maghreb-térségben működő szervezete. Egy olyan dzsihadista, iszlamista terrorszervezet, amely gyakorlatilag mind az államberendezkedés, a társadalmi struktúra, a politikai struktúra tekintetében nagyon hasonlított ahhoz a törekvéshez, amit Afganisztánban tapasztaltunk jó 10-15 évvel ezelőtt.

Tehát nagyon sokan attól féltek az előző hónapokban már, hogy egy Afganisztán-típusú konfliktus alakulhat ki Afrikában, amely nagyon súlyos következményekkel járhatna az egész térségre vonatkozóan, illetve Afrika azon észak-afrikai országai számára, amelyek az utóbbi egy-két évben jelentős politikai-társadalmi átalakuláson mennek szintén keresztül. Elsősorban Tunéziára, Algériára vagy Líbiára gondolunk.

Tehát a nemzetközi közösség - köztük Magyarország is - jelentős erőforrásokat, anyagi és egyéb áldozatot hozott azért, hogy az arab tavasznak nevezett folyamat olyan irányba fejlődjön, ami a mi érdekünk, az Európai Unió érdeke, általában Európa érdeke mind gazdasági, biztonságpolitikai vagy társadalmi szempontból. Úgy érezte tehát a nemzetközi közösség, hogy idejekorán érdemben kell lépni annak érdekében, hogy a konfliktust még csírájában sikerüljön elfojtani.

És Magyarország mindazok alapján, amit önöknek elmondtam, kezdetektől fogva támogatta azt a döntést, amelyet a francia kormány hozott meg és a francia kormány döntése alapján egy katonai kontingens beavatkozott a mali fejleményekbe. Jelenleg körülbelül 4000 francia katona tartózkodik az országban. A részletekről szerintem inkább államtitkár úr mondana további információt. A lényeg az, hogy mi támogattuk ezt a missziót, és a magyar támogatásnak vannak teljesen konkrét kontribúciói.

Mostanra a katonai helyzet olyanná vált, hogy gyakorlatilag az ország északi részére sikerült teljesen visszaszorítani a lázadókat, sőt, a hétvégén az Afrikai Unió kontingenséhez tartozó csádi csapatok meggyilkolták a terrorszervezet helyi főemberét, fő vezetőjét, és rajta kívül még 40-50 terroristát. Tehát pillanatnyilag az ország fővárosa, Bamako, illetve az ország nagyobb városai, közigazgatásilag fontos központjai gyakorlatilag már a francia csapatok, illetve az Afrikai Unió kontingensének ellenőrzése alatt állnak.

Belpolitikailag üdvözlünk azt a fejleményt is, hogy egyrészt január elején a Mali Köztársaság átmeneti elnöke, Traore elnök úr felhívására történt ez a beavatkozás, tehát ez nyilván önálló döntés volt, illetve Magyarország támogatja azt a belpolitikai folyamatot, amelyet február közepén formalizáltak. Sisoco kormányfő bejelentette azt a menetrendet, ami az ország belpolitikai rendezésének útterve, és ennek részeként július folyamán egyrészt elnökválasztást, másrészt országgyűlési választásokat is fognak tartani az országban. Nyilvánvalóan nagy kérdés az, hogy ez a road map mennyire csak egy politikai deklaráció és mennyiben jár majd érdemi fejleményekkel. Tehát egy államépítés időszakában vagyunk és ezt támogatnunk kell minden lehetséges eszközzel.

Az Európai Unió fejlesztési minisztereinek legutóbbi ülése, ami február végén volt Dublinban, úgy határozott, hogy mivel a belpolitikai folyamatok pozitív irányba tűnnek menni, az Európai Unió fel fogja újítani azt a fejlesztéspolitikai támogatást, amely körülbelül 100 millió eurós összegről szól. Ennek a végrehajtását illetően még vannak persze viták. Közben a nemzetközi közösség is francia vezetéssel donorkonferenciákat fog szervezni Mali megsegítése érdekében. Májusban az Európai Bizottság és a franciák kezdeményezésére lesz egy nagyobb donorkonferencia. Itt nyilvánvalóan az Európai Unió fejlesztéspolitikában aktívabb államainak támogatására lehet számítani.

Mi a saját eszközeinkkel igyekszünk ehhez hozzájárulni. Nagyon nagy összegeket nem tudunk és tervezünk felajánlani, inkább keressük annak az együttműködésnek a különböző formáit, felületét, hogy hogy tudunk úgy hozzájárulni a konfliktus rendezéséhez, hogy ez látható legyen, és az európai illetve nemzetközi partnereink is úgy értékelik hogy Magyarország elkötelezett a rendezés tekintetében.

Fontosnak tartom még azt is jelezni, hogy a nemzetközi közösség nyilván több, mint az Európai Unió, illetve több, mint az Afrikai Unió. Konkrét tervek vannak arra vonatkozóan, hogy az Afrikai Unió kontingensét egy ENSZ Békefenntartó Misszióvá alakítsák át. Erről az ENSZ Biztonsági Tanácsa zárt ajtó mögött február végén döntött, tehát jelenleg folyamatban van egy ENSZ békefenntartó kontingens felállítása és remélhetőleg mindez elég lesz ahhoz, hogy valóban Maliban a belső helyzet rendeződjön, ezeket a katonai elemeket sikerüljön teljes egészében megsemmisíteni és ezáltal meggátolni azt a nagyon negatív folyamatot, amelyet az arab tavasz negatív következményeként érzékelünk, hogy generálisan mind a Maghreb-, Mashrek-térségben, mind általában a szubszaharai Afrika térségében az iszlamista, dzsihadista szélsőséges erők előretörését úgy gondolom, mindannyiunk érdeke, hogy megakadályozzuk még akkor is, ha egyébként ezek a fekete afrikai vagy szubszaharai afrikai országok Magyarországtól földrajzilag távol vannak.

Eminens magyar gazdaságpolitikai, biztonságpolitikai érdek közvetlenül nem jelentkezik, viszont az észak-afrikai átalakulás folyamatára gyakorolt hatásai, az észak-afrikai demokratikus berendezkedés kiépülésének lassítása, gátlása már sokkal közvetlenebb magyar érdekeket is érinthet; mind gazdasági érdekeket, mind egyéb más érdekeket, de ettől függetlenül a nemzetközi közösség felelős tagjaként azt gondolom, hogy ezt a döntést kellett a magyar kormánynak meghozni.

Ha megengednék, még nagyon röviden elmondanám, bár ez nem a napirendi ponthoz tartozik, de a szubszaharai Afrikához. Kiháználám a lehetőséget, hogy tájékoztassam a tisztelt bizottságot arról is, hogy nyilván a szubszaharai Afrika nemcsak konfliktusokról szól, hanem nagyon komoly gazdasági fejlődéssel bíró országokról is, amelyek potenciálja

Magyarország számára is lehetőségeket vázol fel, és erre a kiindulásra alapozva a Külügyminisztérium kezdeményezésére összkormányzati támogatással június 6-7-én Budapesten egy afrikai fórumot fogunk rendezni, amely élvezi több minisztérium, a Főpolgármesteri Hivatal támogatását. Annak az lenne a célja, hogy egy kicsit a keleti gazdasági nyitás logikájába illeszkedve a magyar kormány részéről világosabb koncepciót vagy stratégiát vázoljunk fel az afrikai térség országainak, és ennek részeként megszólítottuk azokat a magyarországi szereplőket mind gazdasági, mind civil társadalmi, humanitárius fejlesztési és egyéb szereplőket, akik az előző 20-25 évben is foglalkoztak Afrikával.

Úgy gondoljuk, hogy nem mehetünk el azon fejlemények, folyamatok mellett, amelyek az afrikai régióra jellemzőek, úgyhogy remélhetőleg június végére már egy kicsit világosabb kép rajzolódik ki arról, hogy a magyar kormány mit gondol az Afrikával kapcsolatos kapcsolatépítésről.

Köszönöm szépen. A magam részéről ennyit szerettem volna mondani. Átadnám a szót az államtitkár úrnak, a kérdéseiket pedig szívesen megválaszolom.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Siklósi államtitkár úr!

Siklósi Péter kiegészítése

SIKLÓSI PÉTER helyettes államtitkár (Honvédelmi Minisztérium): Köszönöm szépen. Ez után a politikai átfogó beszámoló után a katonai részére koncentrálnék. A katonai területen érdemes a három missziót egymástól elválasztani.

Kezdődött az egész a francia beavatkozással, ez a Serval-művelet. Ahogy elhangzott, körülbelül 4000 francia katona van ott jelenleg is. Ez a Serval-művelet rendkívül sikeres volt; január 11-én kezdődött. Kezdetben az volt a célja, hogy megállítsa a déli irányba nyomuló észak-mali tuareg és egyéb iszlamista milicistákat, akik könnyedén átgázoltak a teljes szétesettség állapotában levő mali kormányhadseregen, és ha Franciaország nem állítja meg őket, akkor egy-két napon belül elfoglalták volna Bamakót is. Bamako az egész ország fővárosa, és egyébként a nagyon könnyen két részre osztható ország déli részének természetes központja.

Miután megállították az előretörő északiakat, ezután ellentámadásba mentek át, és meglehetősen gyorsan visszaszorították őket. Timbuktu és Gaót visszafoglalták február 10-e előtt, majd utána nem sokkal a három északi terület és annak fővárosa közül a harmadikat is, Kidalt is visszafoglalták. Gyakorlatilag a helyzet az, hogy a három fő északi város most francia és mali, valamint az AFISMA – arról mindjárt beszélek – kezén van. A harcok most már nem annyira a területek elfoglalásáért folynak, hanem iszlamista szervezetek felszámolása folyik. Ez nyilván egy másfajta harcmódor, másfajta háború. A francia szándékok szerint a Serval-műveletet megpróbálják amilyen gyorsan csak lehet, lezárni, de ez valószínűleg el fog tartani legalább júliusig. Most azzal terveznek, hogy a mali választások júliusban lesznek és legalább júliusig fenn kell tartaniuk a Serval-műveletet is.

Ezzel egy időben megkezdődött az AFISMA nevű afrikai művelet. Az AFISMA az African-led International Support Mission to Mali név rövidítése. Itt a szándék az, hogy összesen mintegy 7500 fős műveletet adjon össze körülbelül egy tucat afrikai, nyugat-afrikai állam. Ebből jelen pillanatban körülbelül 5500 fő már a területen van. Ezek nagyon széles skálán mozognak. A legnagyobb hozzájáruló Csád 1800 fővel, illetve Nigéria 1200 fővel, a legkisebbek 120-140 fővel járulnak hozzá. Egyébként harcértékben a legkomolyabb erőt a csádi katonák képviselik. Ennek nyilván az az oka, hogy őket franciák képezték ki és azt a hadsereget a franciák állították föl annak idején.

Most már ez a két művelet egymással párhuzamosan, egymást segítve folyik. Ahogy hallani is lehetett, mint államtitkár úr mondta, a hétvégén nem is egy, hanem két al-Kaida, illetve iszlamista lázadó vezért öltek meg. Ezeket tulajdonképpen már a csádi katonák

hajtották végre, nem is a franciák. Nyilván francia segítséggel, de AFISMA-katonák, csádi katonák hajtották végre. Hogy ez a művelet mennyi ideig fog tartani, az nagyon jó kérdés, hisz nem lehet előre megmondani. Mindenesetre nagy szükség van rájuk, mert a mali hadsereg sokáig nem lesz olyan állapotban, hogy saját maga tudja garantálni az ország szuverenitását, biztonságát, egységét.

Ahogy államtitkár úr is említette, a terv az, hogy előbb-utóbb ez az AFISMA átalakul ENSZ békefenntartó műveletté. Hogy pontosan mikor, azt nem lehet tudni. Eközben alakul egy harmadik művelet is, ez az EU művelete, az European Union Training Mission Mali, röviden csak EUTM-Mali. Ennek az a célja, hogy a szétesettség állapotában levő mali hadsereget kiképezze. Ha nem is az egészet, de legalább egy részét hadrafogható, normálisan vezetett, európai szemmel értelmes hadsereggé formálja.

2013. február 18-án született meg az EU Tanácsának döntése, de már nagyon hamar kellett telepíteni az előőrseket, és mostanra a műveletnek jó nagy része kint van. A kiképzést a tervek szerint április 1-jével kezdené meg az EU. A cél az, hogy körülbelül 2500-2600 mali katonát - ez négy, gyakorlatilag 650 fős zászlóalj harccsoportot jelente, tehát ezt a körülbelül négyszer 650 főt - képezzen ki az EU.

A hossza ennek a műveletnek 15 hónaposra tervezett. Kétszer 6 hónap váltásban zajlik maga a kiképzőmisszió, és a végén egy 3 hónapos átadás-átvételi procedúra zárja le. A művelet, a kiképzés délen zajlik. A parancsnokság Bamakóban lesz. A kiképzés pedig egy Koulikoro kiképzőbázis nevezetű helyen van, ez Bamakótól körülbelül 50 kilométerre helyezkedik el északi irányba, ugyancsak délen. A misszióhoz 24 tagállam járul hozzá, körülbelül 540 katonával. Ebből körülbelül 240 végzi a kiképzést, 300 pedig a kiszolgálást és az őrzést-védelmet.

A Magyar Honvédség hogyan vesz ebben a műveletben részt? Szólnék a magyar följajánlásokról. Az első följajánlás még a Serval-művelethez történt meg. Ott Magyarország maximum 10 fő egészségügyi katonát ajánlott föl. Végül Franciország ezt a följajánlást nem vette igénybe. Itt egyébként infektológusokról lett volna konkrétan szó. Az egészségügyi katonákat följajánlottunk a második följajánlásunk során is, ez az EUTM- Malihoz történő följajánlás volt. Itt összesen 10 magyar katonáról van ismételt szó. Egy fő törzstiszt a bamakói parancsnokságon, 3 fő egészségügyi katona és 6 fő kiképző az első hathónapos váltásra. Itt konkrétan hat mesterlövész kiképzőről van szó. Ők - ahogy említettem - a 12 hónapból az első 6 hónapra adnák a mesterlövész kiképzőket, a második 6 hónapra ezt a feladatot Portugália venné át tőlünk.

A konkrét telepítéssel kapcsolatban annyit el tudok mondani, hogy az összekötőtisztünket, törzstisztünket a bamakói parancsnokságra már a magyar kormányhatározat elfogadását követően azonnal, február 27-én ki is telepítettük, tehát ő már kint van. A hatfős mesterlövész kiképzőcsoport kitelepítése március 19-ére tervezett, illetve a 3 fős egészségügyi csoport április 6-ára van tervbe véve, hogy kitelepül. Ők egyébként nem önállóan alkotnak egy egészségügyi csoportot, hanem az osztrákokhoz hasonlóan a nagyobb német egészségügyi csoportba betagozódva fognak dolgozni.

Első körben ennyit a katonai kérdésekről. Ha van kérdés és tudok rájuk válaszolni, akkor szívesen állok elébe.

Kérdések

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem képviselőtársaimat, ki kíván kérdezni. *(Jelzésre:)* Nagy Andor képviselő úr, majd Gyöngyösi alelnök úr! Parancsoljon.

DR. NAGY ANDOR (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Köszönöm szépen a tájékoztatást, ami ugyan kimerítő volt, de néhány kérdést mégiscsak szeretnék föltenni. Igyekeztem elolvasni azokat a háttéranyagokat, amelyeket a bizottság titkárságától kaptunk.

Azzal szeretném kezdeni, hogy nem tudom, a többi képviselőtársam hogy van vele, de az, hogy Mali létezik, számomra a konfliktus előtt nem volt annyira egyértelmű. Talán a Bamako-rally kapcsán egy kicsit benne volt a köztudatban, de hogy több mint 1 millió négyzetkilométernyi ország, amiből Európában is kevés van, ennyire nem volt benne a köztudatban, majd hirtelen egy konfliktus kapcsán ennyi minden kiderül róla, az bennem elindít kérdéseket, hogy mi is van emögött.

Az a háttéranyagokból kiderült, hogy egykori francia gyarmat, és amire konkrétan szeretnék rákérdezni, hogy a francia érdekek miatt is valószínűleg épp a francia hadsereg vállalta magára ezt a missziót. Az egyik háttéranyagban szerepel az, hogy a francia energiaellátás nagy része az atomerőművekre épül, talán az energiaforrások 60 százaléka uránra épülő atomenergiából van és nem értem az összefüggést a Nigerben lévő uránbányák és Mali között. Ez hogy kapcsolódik össze? Erre szeretnék rákérdezni. Meg tudnák-e nekem válaszolni?

A másik pedig, hogy a tanulmányukban volt egy kitétel arra, amit rögtön cáfoltak is, hogy nehogy a franciák Afganisztánja legyen - mint ahogy az amerikaiaké volt – ez a Mali, aztán ezt több szakértő cáfolta mindjárt. Nem is hoznám föl.

Engem inkább egy kicsit arra emlékeztet a helyzet, ami Szudánban történt. Ránéztem a térképre, és ahogy államtitkár úr is mondta, ezt az országot könnyű ketté vágni, mert úgy van kialakítva, és Szudán kapcsán is megtörtént, de valószínűleg más a háttere. Arra szeretnék utalni, hogy várható-e esetleg hasonló fejlemény, bár most nem ebbe azt irányba mennek a dolgok.

Az utolsó két kérdésem közül az egyik a tuaregekkel kapcsolatos. A háttéranyagokból az derül ki, hogy kezdetben a tuaregek határozták el, hogy Észak-Malit megpróbálják leválasztani. Ha jól értettem, erre telepedett rá az al-Kaida. Nézve a térképeken a tuaregek elhelyezkedését, ami kicsit engem a kurdokéra emlékeztet, hiszen ők sem egy országban vannak, hanem többen, de azt szeretném kérdezni, hogy tudunk-e arról, hogy nekik régóta szándékuk, hogy legyen egy tuareg állam vagy valami ilyesmi, hogy egy érdekképviselőt hatékonyabban lássanak el.

Ami még érdekes volt nekem, az a Dél-Amerikából érkező drog- meg fegyvercsempészet. Miért keveredik ebbe Mali? A nyilatkat láttam, hogy jön Dél-Amerikából a drog és aztán Észak felé távozik gondolom Európába, Oroszországba, nem tudom, hogy hova. Erről van-e információnk, hogy ebből csinál-e az al-Kaida pénzt, azon erősödött-e meg, hiszen a szervezett bűnözés, a terrorizmus ilyen módon egymásra épül, mert a terrorcselekményeket valamiből finanszírozni kell. Köszönöm.

ELNÖK: Gyöngyösi alelnök úr!

GYÖNGYÖSI MÁRTON (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr, és köszönjük szépen államtitkár uraknak a beszámolót és a Külügyi bizottság titkárságának pedig azt, hogy létrehozták ezt a mai beszélgetést a Jobbik kérésére. Szerintem nagyon fontos kérdéstről beszélünk, és a nemzetközi missziók tárgyalásánál első körben mindig a teljes elképedésünket fejezzük ki azért, hogy Magyarország egyrészt ilyen könnyen belelép egy háborúba és hogy ezt teljes parlamenti jóváhagyás és felhatalmazás nélkül teszik.

Azt, hogy egy ilyen háborús konfliktusba, amely joggal nevezhető egy következő Afganisztánnak - hiszen ahogy ez a katonai és a külügyi beszámolókból is körvonalazódott, ez egy erős elhúzó és elég nagy és terebélyes geopolitikai konfliktus első ránézésre is -, ezért tartjuk nagyon fontosnak azt, hogy akkor, amikor Franciaország a saját érdekei mentén és egyfajta posztkoloniális attitűdnek engedve hadat üzen Malinak, bevonul Maliba, akkor Magyarország legalább ne az első legyen, aki Németh Zsolt szereplésével följajánlja a magyar részvételt egy ilyen háborúban. Tudom, hogy ebben Magyarország nem speciális, ez a legtöbb

nyugati országban így zajlik, hogy a kormányok belevisznek egy országot egy háborúba és a parlamentnek utána beszámolók formájában eljuttatják a demokráciát. Ez szerintem tragikus és a magyar nemzeti szuverenitás kérdéskörét tekintve egyenesen fölháborító.

Az, hogy van egy katonai meg a külpolitikai része ennek a háborúnak. – A katonáival azért nem szeretnék foglalkozni, azt Németh Zsolt képviselőtársam egész biztosan megteszi és lesznek kérdései, mert én szentül meg vagyok róla győződve, hogy ahova magyar katonát küldenek, ott megállja a helyét. És a magyar katonákat én az ég egy adta világon semmiféle kritikával nem tudom illetni. Jó párat még parlamenti képviselői minőségemben is láttam, találkoztam velük, és tudom, hogy fölkészültek, bátrak, és teszik a dolgukat.

Viszont a külpolitikát, Magyarországnak az euroatlantista érdekeknek alávetett külpolitikáját egészen tragikusnak tartom. Államtitkár úr célzott arra, hogy a dzsihadista szervezetek által átvett hatalmat nem lehet tolerálni és párhuzamot is vont Afganisztánnal. Ez a fajta dzsihadista nyomulás a világban nekem szent meggyőződés, hogy a Nyugat kreálmánya. Mint ahogy Afganisztánban is, a szovjetek ellen az akkor még nem táliboknak, hanem mudzsahedineknek nevezett lázadókat és magát Bin Ladent is maga a CIA képezte ki, és fegyverezte fel és látta el pénzzel. Az, hogy ezzel utána nehéz mit kezdeni a nagyvilágban, ez egy másik kérdéskör, de ne tegyünk már úgy, mint hogyha itt most a nagy nyugati világ küzdene a sátáni gonosz ellen. Persze, megteremtette a problémát és az most fölbukkan a világ különböző pontjain.

A Nyugat ezt megteremtette, és hogy mennyire cinikus a Nyugat, és hogy Magyarországnak mennyire nincs keresnivalója a Nyugat mellett egy ilyen háborúban, azt mi sem jelzi jobban, hogy miközben Mali kapcsán retteg az iszlamista, dzsihadista térhódítástól, közben például Szíriában Bassár el-Aszaddal szemben gátlástalanul támogatja, pénzeli és felfegyverzi a szalafista, a vahabita, ultraradikális és a saría bevezetésével már most kampányoló ellenoldalt és ellenzéket. Ez történt Líbiában is, ez történt Tunéziában is, és ez történik mindenhol, ahol a Nyugat megjelenik.

Mi az Európai Unió érdeke? Mert erről is szólt államtitkár úr. Az Európai Uniónak az lenne az érdeke, hogyha Észak-Afrika, amely egyfajta – tudom, hogy csúnya szó meg csúnya így beszélni egy térségről, de mégiscsak – pufferzónát képez az Európai Unió és a világnak igencsak problémás része között, amelynek a problémái ugyancsak visszavezethetők a Nyugat áldásos gyarmatosító politikájához és machinációihoz ebben a térségben; de az Európai Uniónak az lenne elsősorban az érdeke, hogy ez ne egy destabilizált régió legyen, hanem egy stabil régió, amely egyfajta védelmet jelent az Európai Unió irányába kifejtett migráció, kábítószer-kereskedelem, s a többi ellen. Ez lenne az Európai Unió érdeke, nem pedig az, hogy 2001. szeptember 11-e után a terrorizmus elleni küzdelem jelszavával az egész világban egyfajta hódító, új gyarmatosító politikát vigyen véghez, mint ahogy ez megtörtént Irakban, Afganisztánban, Szomáliában és most, újabban Maliban.

Arról, hogy milyen érdekek vezérik a Nyugatot ebben, nagyon sokféle véleményt lehetett hallani. A franciákról már beszélt Nagy Andor képviselőtársam. Arra a kérdésre, hogy az Egyesült Államoknak miért érdeke egy destabilizált Afrika, nagyon sokan azt a választ adják, hogy azért, mert Kína nagyon erőteljesen jelen van Afrikában, teret hódít Afrikában elsősorban gazdasági eszközökkel, és Amerika nem hagyhatja, hogy kicsússzon a keze közül a harmadik évezred talán legpotensebb kontinense, amely elképesztő gazdag ásványkincsekkel rendelkezik, és nagyon sokan ebben vélik felfedezni a Mali iránti nyugati érdeklődést per pillanat.

Franciaország bevonult Maliba, állítólag a mali elnök, a mali vezetők kérésére. Nem tudom, hogy mennyire lehet legitimnek kikiáltani egy olyan mali elnököt, aki tavaly egy puccs eredményeképpen került Mali élére és akinek nyilván az a mandátuma, hogy valahogy ezt az átmenetet levezényelje és valahogy kitöltse az idejét. És akkor még ott van, hogy mennyire legitim ez a hadjárat. Én azt is megkérdőjelezem, és ha hozzátesszük a nigeri és

egyébként Maliban is fellelhető urániumot, az állítólag egyik legnagyobb, de még feltáratlan aranykészleteket és azt a tényt, hogy a francia Areva nevű cég évtizedek óta lobbizik ezen a részen, hogy bányamedvényekhez meg kitermelési koncessziókhoz jusson, akkor minő furcsa egybeesés, hogy Maliban kitör a háború francia kezdeményezésre.

Úgy gondolom, hogy azok a fajta fejlesztéspolitikai, humanitárius kezdeményezések meg ezek a donordolgok nagyon-nagyon jól hangzanak és persze a teljesen hülyének nézett világot lehet azzal kábítani, hogy itt a Nyugat egyfajta humanitárius tevékenységet óhajt kifejteni. Ezt mindig végighallgatjuk Afganisztán kapcsán, hogy mi ott csak utakat építünk, ami az egyik katonai támaszponttól a másikra halad. Ezek nyilván nagyon fontos dolgok, de azért a világban egyre többen kezdenek rájönni arra, hogy a Nyugat szerepe ebben az új geopolitikai térben, az szinte ördögi, és az, hogy ehhez Magyarország asszisztál, egy olyan ország, amely ilyen típusú hódító politikában 1100 éve nem vett részt – leszámítva mondjuk 1968-at, amikor moszkvai felkérésre mondjuk lerohantunk országokat. Mentségünkre szolgáljon, hogy akkor megszállt ország voltunk és bábok irányították az országot, nagyon szeretném feltételezni azt, hogy Magyarországon nem egy hasonló bábállam van jelenleg hatalmon, amely most nem Moszkvából, hanem esetleg Brüsszelből vagy Washingtonból kapja az utasításokat. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Németh képviselő úr!

NÉMETH ZSOLT (Jobbik): Köszönöm, elnök úr, a szót. Én is köszönöm, hogy létrejöhett ez a napirendi pont, köszönöm a Külügyi bizottság elnökségének és munkatársainak, illetve köszöntöm az államtitkár urakat is.

Gyöngyösi Márton képviselőtársam az általam felvázoltak 90 százalékát már elmondta, ami nem meglepetés, de egypár kérdést is feltennék, illetve rávilágítanék pár, számomra talán érdekes dologra. Először is: engem az meglepett, amikor Németh Zsolt államtitkár úr bejelentette, hogy akkor még a Szomália-hadműveletben részt veszünk. Úgy nyilatkozott, hogy vannak repülőgépeink, helikoptereink, illetve katonáink, akik részt tudnak venni ebben a háborúban. Számomra az okozott meglepetést, hogy az államtitkár úr ennyire nincs tisztában a Magyar Honvédség képességeivel, hiszen tudjuk, hogy a helikopterhelyzet nem éppen kielégítő, illetve repülőgépeink bár rendelkeznek utántöltő képességgel, de a pilótáink a mai napig nem kaptak erre semmilyen kiképzést. Nem tudnánk oda elmenni fizikailag sem, nehézséget okozna.

Engem az egész Nyugat Afrikához való hozzáállása nagyon emlékeztet a XIX. század végi, XX. század eleji Kínához való hozzáállásához: ahogy az Open dor elmélet vagy a különböző washingtoni szerződések ahogyan zsákmányolták ki Kínát. Hogyan használták ki, hogyan termelték ki Kína összes, nagyrészt ásványi anyagát, illetve elérték a nyugati hatalmak Kínával szemben azt, hogy végül is létrejött egy olyan kommunista kínai állam ezek hatására, hogy természetszerűen elfordultak egy olyan ideológia felé a kínaiak anno, ami szemben állt az akkori nyugati hatalmi törekvésekkel. Ha tehát így folytatódik a Nyugat Afrikához való hozzáállása, féltő, hogy itt is természetes módon, valamiképpen természetes fejlődés útján Afrikából is csak azt fogja kiváltani a Nyugat; hogy még Nyugat-ellenesebb attitűd fogja jellemezni az ott lakókat.

Említésre kerültek a tuaregek. – Ők a XIX. század vége óta szeretnének szabad államot létrehozni. Mind a mai napig ezért küzdenek. 1991-ben például egy puccsot is végrehajtottak ebben az országban, amit - már elhangzott - éppen az amerikaiak pénzeltek és az Amerikai Egyesült Államok volt az, aki ehhez fegyvert is adott.

Azt szeretném még megkérdezni az államtitkár uraktól, hogy már több sajtóhírben is hallhattunk arról, hogy az Európai Unión belül sem egységes a nigeri misszió melletti kiállítás, az EUTM-misszió melletti kiállítás vagy éppen az intervenció melletti kiállítás, hiszen több

európai nagyobb állam, mint Nagy-Britannia vagy Németország nem csatlakozott, illetve 2 szállítógépet ajánlottak fel az egész hadművelethez; és Franciaországban is az elsőre pozitívabb belpolitikai fogadtatás után már megkérdőjelezzük és megkérdézzük a jelenlegi kormányzó erőt, hogy hogy van az, hogy Franciaország egyedül marad ezzel a missziójával, miért van az, hogy Németország aki azért elég potens haderővel rendelkezik, nem segít a francia barátainkon.

Talán azt jelenti, hogy nem olyan egységes a megítélése ennek a missziónak. Ebből kifolyólag megkérdézném én is, ha már mi 10 fővel csatlakozunk az EUTM-misszióhoz, akkor Magyarország környező országaitól, szomszédaitól érkezett-e följánlás vagy a kiképzőmisszióhoz vagy először még az intervencióhoz. Erre lennék még kíváncsi, hogy bárki a környező országokból följánlott-e valamit, hogy csatlakoznak-e vagy ott éppen milyen a belpolitikai fogadtatása ennek a missziónak.

Lényegében ezeket szerettem volna megkérdeni. Valóban egyetértek Gyöngyösi Márton képviselőtársammal. Azt látom, hogy ha csak rátekintünk a térképre – több térkép is kering itt főleg a francia lapokból szedhetőek össze -, valóban több uránbányát láthatunk. Elhangzott már az Areva cég Nigerben található uránbányái, amit a nigeri kormányzat el is ismert, hogy francia katonák, francia különleges katonák őriznek mind a mai napig. Tehát azt látjuk, hogy itt inkább francia érdekről beszélhetünk, mint magyar érdekről. Nem látjuk azt a nemzet számára előnyös dolgot, amiért nekünk ebbe be kéne kapcsolódnunk. Szóval nem gondolom azt, hogy nekünk a francia energetikai érdekeket kéne szolgálnunk Afrikában. Köszönöm.

ELNÖK: Sokféle vélemény elhangzott az elmúlt percekben. Én is feltennék egy-két kérdést az üggyel kapcsolatban.

Ha Maliról beszélünk, akkor azt a helyzetet is lehet látni, hogy amellet, hogy a lakosságnak így a 100 százaléka iszlám vallású, alapvetően sok-sok nemzetségből áll. Tehát megközelítőleg legalább 30 nemzetséget össze lehetne számolni európai fül számára még megjegyezhetetlen névvel is, hiszen elég sokféle kultúra, részben szaharai, részben közép-afrikai kultúra határvonalán van az ország. Pontosan ezért tehát az a fajta két részre szakadásban való lehetőség vagy alternatíva vagy egyáltalán, ami megtörténhet, az ilyen szempontból is felvázolható lehetőség.

Másrészt talán valamelyik háttéranyagban lehetett olvasni, hogy a tuareg csoportok, törzsek között találhatóak olyan katonák, akik Kadhafi alatt, Líbiában edződtek meg, tehát azok a katonák, akik ott elvesztették a feladatukat vagy valahogy elmenekültek az országból, azok most terepet találtak arra, hogy ők folytathassák a tevékenységüket, illetve a megszokott katonai tevékenységüket. Ez így van-e? Ez kérdésként fogalmazódik meg.

Illetve összekapcsolható-e azzal, hogy az észak-afrikai tavasz következtében bizonyos országok az onnan elmenekülő, adott esetben a diktátorok közelében lévő katonai erőkből olyan milíciászerű félkatonai szervezetek, nagyon komoly katonai kiképzési háttérrel rendelkező katonák jelentek-e meg a térségben a másik oldalon? Ez kérdésként fogalmazódik meg.

Illetve ha jól emlékszem, akkor Maliban Franciaország abban is érdekelt – valószínűleg gazdasági ügyek miatt –; megközelítőleg 6000 francia állampolgár él vagy lakik Maliban, illetve valamilyen szempontból elképzelhető különböző francia érdekeltségű cégek munkatársaiként élnek ott. Itt egy jelentős szempont, hogy ki hogy értelmezi ezeket az ügyeket, de azért fontos adalék vagy adat lehet arra, hogy a Franciaország elektromos szolgáltatásának több mint 75 százalékát uránalapú, illetve atomenergiából állítja elő, és ez fontos szempont ahhoz, hogy az uránbányák egyértelműen lényegi energiahordozó, illetve az energiatermelésben lényegi szempontot is jelent. Ezek a kérdések.

Elhangzottak ilyen összefüggések, szerintem ez aránylag nyilvános adat is, hogy az uránbányászatban érdekelt Franciaország. Úgy gondolom, hogy abban a megközelítésben, hogy ha van egy európai vélemény erről - és részben kérdőjelet tett Németh képviselő úr. Németh képviselő úr felvetett több dolgot, de az előző államtitkári tájékoztatóban az is elhangzott, hogy itt elsősorban német orvoscsoportban dolgozna az a 3 egészségügyi katona, aki részt venne ebben a misszióban, illetve elsősorban kiképzők lennének. Ez tehát azt jelenti, hogy nem harcoló alakulatokról beszélünk, nem terepen, illetve nem olyan tevékenységet folytató katonákról beszélünk, akiknek valamilyen formában ebben a háborús konfliktusban mint harcoló alakult részt kellene venni.

Mesterlövész-képzés. Úgy hangzott el, hogy mesterlövészeket küldünk, akik a kiképzésen a mesterlövészeket képzik. Ez tényleg bonyolult és összetett dolog. Úgy gondolom, hogy ha bizonyos adatokat megnézünk, akkor azzal lehet számolni, hogy ez egy nem rövid távon megoldható konfliktus, illetve rövid távon nehezen megoldható konfliktusnak tűnik jelenleg.

Aztán, hogy mi lesz ennek az eredménye? Egyrészt a tervezés – legalább egyéves tervezésről beszélünk, tehát 15 hónapos tervezésről a rendezés ügyében. A kérdésem tehát arról szólna, még egyszer, ez egy fontos dolog lehet, hogy az ország szétszakadásakor milyen megközelítésben milyen nemzetségek, csoportok, törzsek élnek. Nem kizárt, hogy összejön. Ez Szudán esetében is, ha összerakjuk a különböző törzseket, nemzetségeket, illetve a vallási szempontokat is, akkor sokféle szempontból érthető volt Szudán ketté válása.

Illetve nem feltétlenül etnikai megközelítésben, de részben ennek is szerepe van, hiszen az arab világban, a fekete-afrikai térség határán vagyunk, és tulajdonképpen ezért is lehetséges adott esetben egyfajta ütközőzóna, illetve válaszhatár a helyi viszonyok között. Köszönöm.

(Jelzésre:) Németh képviselő úr!

NÉMETH ZSOLT (Jobbik): Én a Serval-műveletet kérdeztem. Nem megkérdőjelezve, de két repülőgépet ajánlottak fel, és ezt sérelmezi a francia belpolitika. Számomra az szűrődik le, hogy azért ennek a hadműveletnek a legitimitása nem teljes az Európai Unión belül.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Még egy megjegyzést engedjenek meg, államtitkár úr. Nem a tiszteletlenség okán nincsenek itt vagy fogytak el kicsit képviselőtársaim, hanem az interparlamentáris keretek között van egy találkozó, többeknek van egy protokollrendezvény, amin részt kell venniük, ezért is mentek el többen. Parancsoljanak!

Válaszok

TAKÁCS SZABOLCS helyettes államtitkár (Külügyminisztérium): Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Urak! Köszönöm szépen a kérdéseket meg az értékelést is. Igyekszem mindegyikre reflektálni.

Talán időrendi sorrendben, de mivel a kérdések közül több is olyan volt, ami ugyanarra a témára fókuszált, lehet, hogy egy válaszban remélhetőleg meg tudom válaszolni több képviselő úr felvetését, kérdését is. Egyrészt a Budapest-Bamako rally valóban a magyar-mali kapcsolatok egy színfoltja. Egyébként az országgal '61 óta van diplomáciai kapcsolatunk, de nincs akkreditált nagykövetségünk Maliban. Az algériai nagykövetségünk látja el a konzuli érdekvédelmi kérdéseket az odatévedő magyar állampolgárok esetében.

A Külügyminisztérium részéről azzal együtt, hogy nyilván nem akarunk a Budapest-Bamako-rally kerékkötői lenni, felelősséggel akkor járunk el, ha az ismert formális keretek között felhívjuk az állampolgáraink figyelmét arra, hogy amikor egy ilyen sportrendezvényen - vagy akár nevezhetjük kulturális rendezvénynek is bizonyos szempontból – részt vesznek, akkor bizony kockázatot vállalnak. Ezt így tettük idén is. Január 25-én elindult egyébként ez a

rally. A szervezők mérlegelték nyilván azokat a fejleményeket, hogy katonai műveletek zajlanak az országban, tehát idén Budapest és Bissau között zajlott le, szerencsére minden állampolgárunk épségben, sértetlenül megjárta ezt az utat. Úgyhogy ezt a történetet szerencsére 2013-ban pozitív előjellel tudtuk lezárni.

Ha egy kicsit komolyabb témákról beszélünk – bár nyilván ez is nagyon komoly téma volt -, a francia érdekekről, a magyar részvételtől, legitimációról. Azt gondolom, hogy itt van néhány olyan kérdés, ami mindkettőnk számára érdekes és talán releváns, hatáskörünkből fakadóan is mindketten tudunk rá válaszolni.

Azzal kezdeném, hogy Magyarország az iszlám vallást nem tekinti ellenséges vallásnak. Azt gondoljuk, hogy az iszlám hívők nagyon-nagyon nagy része – számokat nem tudok mondani – alapvetően egy mérsékelt vallás hívői. És ez Magyarországnak a deklarált politikája. Ha megengednek egy zárójeles megjegyzést: holnap és holnapután látogat Budapestre Indonézia elnöke, a legnagyobb iszlám ország elnöke, és Magyarország ezzel a látogatással is demonstrálni kívánja, hogy mi az iszlám országokkal érdemben kívánjuk fejleszteni a kapcsolatainkat. Pozitív üzeneteket fogalmazunk meg.

Egy másik elem, hogy a miniszterelnök úr múlt héten járt Libanonban, a közeljövőben Jordániába látogat, tehát azt gondolom, hogy a kormány külpolitikája, külgazdaság-politikája teljesen egyértelmű és világos ebben a tekintetben. Tehát mi nem vagyunk az iszlám ellenségei.

De minden vallásnak, így az iszlámnak is vannak szélsőségei. Azt gondolom, hogy ez nyilván egy politikai-intellektuális vita kérdése, hogy hogyan definiáljuk a szélsőséges elemeket, hol kezdődik a szélsőség, mi az, amit el tudunk fogadni, mi az, amit már szélsőségnek tekintünk. Ebben a kontextusban kell vizsgálnunk azt is, hogy Afganisztánban akik megpróbálták átvenni a hatalmat – a tálibok vagy Maliban azok a szervezetek, amelyek önmagukat deklarálta az al-Kaida Maghreb-szekciójához tartozó, fegyverrel harcoló elemeknek tekintik, hogy ezek számunkra mennyire elfogadható elemek, mennyire elfogadható gondolkodás, politika, amit ők követnek.

Nagyon sok hasonlóság van Afganisztán és Mali között. Az is érdekes, nem a legfontosabb, de fontos szempont volt, hogy ebbe a szalafista, az iszlámnak egy nagyon szélsőséges ágához tartozó megközelítésbe belefért az, hogy Afganisztánban lerombolták azokat a kultúrtörténeti értékeket, a Buddha-szobrokat vagy most ezek az elemek Észak-Maliban, Timbuktuiban olyan több ezer éves templomokat romboltak le az iszlám nevében, ami azt gondolom, hogy számunkra nem kell hogy elfogadható legyen. Ez mondjuk a szélsőségességnek egy kifejeződése már.

Ezt tudatosan kulturális szegmensből közelítettem meg, nemcsak a kultúrát, hanem az egész politikai berendezkedést, az államberendezkedést, a társadalom felépítését akarják olyan irányba befolyásolni, amely, azt hiszem, hogy Magyarország számára nem elfogadható. Nem azért, mert kolonialista politikát folytatunk, meg mert a Nyugat csatlósai vagyunk, hanem egész egyszerűen ez nem fér bele abba az értékrendbe, ami egy keresztény többségű, közép-európai, több mint ezer éves kultúrával, jelenléttel rendelkező ország számára elfogadható.

Nekünk tehát az, hogy a nemzetközi közösség – és majd kitérek arra, hogy a franciák milyen szerepet játszanak benne – úgy döntött, hogy ezeket az elemeket visszaszorítja, a terjeszkedésüket megállítja, alapvetően ebben a megközelítésben merült fel. A magyar beavatkozás legitimitásáról talán államtitkár úr is tud majd valamit mondani, ugyanis egy katonai jellegű hozzájárulásról van szó, de a Külügyek Tanácsának februári ülésén merült fel, és a Külügyek Tanácsa mint az Európai Unió – amelyhez egyébként önként csatlakoztunk, a magyar társadalom többségének támogatását élvezve – része, egy döntéshozó fórum. Mi az Európai Unióhoz valamiért csatlakoztunk, benne vagyunk ebben a szervezetben, tehát amikor ennek egy tanácsa döntést hoz, akkor az ránk nézve is kötelező.

Az, hogy a magyar kormány miért döntött úgy, hogy az EU 27 tagállama közül 24 közé tartozik – ha jól értettem -, akik az EUTM-misszióba lépnek, ennek azt hiszem, ez volt a motivációja, amit próbáltunk az előbb elmondani. Az, hogy ez milyen jellegű – katonai, egészségügyi -, azt államtitkár úr szerintem ki fogja majd fejteni. Tehát mi nem egy francia kolonialista, francia gazdasági érdekeket segítő misszióhoz csatlakoztunk, hanem egy olyan misszióhoz, amelynek az volt a célja, hogy ne engedjen teret egy olyan dzsihadista, iszlamista terjeszkedésnek, amelyet szerintem bátran felvállalva tudunk elfogadni vagy vállalni, hogy nem támogatunk. Nem érdekünk az, hogy ez a fajta politikai-társadalmi berendezkedés teret nyerjen akár Afrikában, akár Afganisztánban vagy Észak-Afrikában.

Nyilvánvalóan azt is látni kell, hogy a társadalom jelentős többsége nem ezt támogatja. És amikor a tuaregekről beszélünk – és nyilván egy kicsit ez is megjelenik a magyar politikai gondolkodásban -, úgy gondoljuk, hogy a tuareg népcsoportnak általában a magyar külpolitika értékelvű gondolkodásába illeszkedve - amely támogatja mindenféle kisebbség, etnikai, vallási kisebbség jogainak érvényesülését -, ebből a megközelítésből úgy gondoljuk, hogy vannak legitim törekvései. Akár autonómiatörekvései.

De ahogy elhangzott, ezek a dzsihadista elemek mohaként rátelepültek ezekre a legitim törekvésekre és gyakorlatilag teljesen kifordították és kiforgatták már ezt a szándékot, próbálták úgy beállítani, hogy ők tulajdonképpen egy amúgy legitim kisebbségi autonómiatörekvéseket támogató csoport, és valóban sokuk olyan észak-afrikai országokból, az ottani fejlemények miatt elmenekült katonai csoportokhoz tartoznak, akik alapvetően - azt gondolom, nyugodtan nevezhetjük diktátoroknak Kadhafit vagy akár Ben Alit - olyan rendszert támogattak, amely a saját népük ellen fordult.

Az arab tavaszt nem Magyarország kezdeményezte. Azt gondolom, hogy Franciaország vagy az Egyesült Államok. Nyilván vannak különböző érdekek. Vannak különböző eszközök, amelyekkel tudnak befolyásolni folyamatokat, viszont az is valószínűleg igaz, hogy amikor egy többségi társadalom elégedetlen azokkal a politikai-társadalmi folyamatokkal, amelyek Tunéziában vagy Egyiptomban, Algériában zajlottak le, vagy akár Líbiában, akkor nyilván legitimek azok a folyamatok, amelyek zajlanak. Tehát nem vagyunk olyan helyzetben, hogy megkérdőjelezzük a líbiai vagy egyiptomi vagy tunéziai társadalom többségének döntését vagy akár a szíriai társadalom jelentős részének – nem tudom, hogy többség vagy kisebbség, de a szíriai társadalom jelentős része nem támogatta már Bassar el-Aszad rendszerét.

Azt is el kell fogadnunk, hogy körülbelül 70 ezer ember halt meg abban a polgárháborúban, ami Szíriában kirobbant, és Magyarország Szíria kapcsán sem szalafista, vahabita, iszlamista elemeket támogat. Mi a Szíriai Nemzeti Koalíció szervezetét támogatjuk, amelyben szekuláris elemek is jelentős mértékben megtalálhatók. A koalíció szóvivője is egy szekuláris kisebbséghez tartozó képviselő, akinek egyébként vannak magyarországi kötődései, tanult Magyarországon, magyar nyelven is beszél, tehát van egy ilyen addicionális érték is Magyarország számára. Valóban a Nemzeti Koalíciót olyan államok támogatják, mint Franciaország, Nagy-Britannia, Németország, Olaszország, Spanyolország, az Egyesült Államok és még egyébként a nyugati világ jelentős része. Nekünk azt kell eldöntenünk, hogy ehhez a közösséghez tartozunk-e vagy sem.

Amikor tehát a mali beavatkozáshoz csatlakoztunk, tényleg szeretném hangsúlyozni, hogy nem francia gazdasági érdekeket próbáltunk támogatni. Az, hogy a francia energiaellátás nagy része nukleáris energia és nyersanyag kell hozzá – nyilván onnan szerzik be, ahol ez fellelhető. Mint ahogy Kína is onnan szerzi be, ahol ez fellelhető. A kínai fejlesztéspolitika meg az európai uniós fejlesztéspolitika között vannak különbségek, vannak hasonlóságok. A fejlesztéspolitika, ami gyakorlatilag pénzeszközök helyi allokálását jelenti, nyilván befolyásszerzésre alkalmas.

Szudán és Dél-Szudán is szóba került. Ha megengednek egy személyes megjegyzést. A közelmúltban jártam mind a két országban, és egyrészt ennek az Afrika-konceptciónak a részeként, amiről az elején beszéltem, és valóban ahogy azt elnök úr jelezte, itt alapvetően Szudán is olyan térségben fekszik, ami az észak-afrikai, szaharai arab kultúra és a szubszaharai, Egyenlítőhöz közelebb eső afrikai kultúra töréspontján fekszik, és valóban arról volt szó, hogy a társadalom két markánsan különböző szegmense nem tudott már megegyezni egymással, ezért döntöttek úgy, hogy egy több évtizedes polgárháborút lezárva végül is az önálló államalapítás útjára lépnek. Szudán déli részén keresztény többségű ország képe kezd kirajzolódni, ami úgy gondolom, megintcsak az értékrendhez való tartozás alapján kell hogy támogassuk ennek az államépítésnek a folyamatát. Ez nem jelenti azt persze, hogy mi markánsan szeretnénk beállni valamelyik oldal mellé. Mind a két kormány képviselőivel tárgyaltunk. Nagyon részletekbe nem akarok belemenni, mert ez a napirendi pont alapvetően Maliról szól, de alapvetően az olajbevételek elosztásáról, illetve területi kérdésekről vitatkoznak.

És az is látszik, hogy Dél-Szudánban olyan államok kívánnak jelentősebb befolyást szerezni, amelyek korántsem nevezhetőek mondjuk az Egyesült Államok vagy Nyugat-Európa szövetségének. Ilyen például Törökország, amely az egy évvel ezelőtti 19 nagykövetséghez képest most már 34 nagykövetséget működtet a térségben. Jelen vannak Dél-Szudán fővárosában is egy fejlesztési ügynökséggel. A közelmúltban járt itt, Budapesten Erdogan miniszterelnök úr, aki a magyar miniszterelnökkel átfogó tárgyalást folytatott, ami megintcsak egy olyan elem, hogy Magyarország igenis igyekszik a kapcsolatait erősíteni a világ ezen részeivel.

Törökország felajánlására egyébként egy török-magyar-délszudáni fejlesztési projekt van kibontakozóban. Háromoldalú projekt, ami alkalmas arra, hogy más ország finanszírozásában magyar vállalati megjelenést is tudjunk biztosítani Afrika azon térségében, ahova egyébként több milliárd forintot fizetünk be a NEFE-nek köszönhetően, és ezt még egyszer szeretném itt megköszönni. Lehetőségem volt a bizottságot is tájékoztatni a fejlesztéspolitika fejleményeiről. Azt gondolom tehát, hogy ez fontos eleme a magyar külpolitikának.

A dél-amerikai drog- és fegyvercsempészet háttéréről részleteket nem tudok, hogy ez milyen formában, milyen mechanizmusok alapján zajlik, de azt hiszem, az általában elmondható, hogy különböző illegális tevékenységek, amelyek komoly biztonságpolitikai kockázatot jelentenek különböző társadalmakra, olyan táptalajt jelentenek, ahol nyilván könnyebben tudnak mozogni, ahol nincs stabil állam, és nincs olyan állam, amely tudja kontrollálni a folyamatokat, tehát nem meglepő számomra, hogy az államalapításnak olyan fázisában lévő országon keresztül zajlik mint amit például Maliról elmondhatunk, de ez elmondható Délkelet-Ázsiában Burmára is, ahol szintén az afganisztáni folyamatok miatt délebbre csúszott drogereskedelmi útvonalak miatt zajlik egyébként a területi fenntartással kapcsolatos fegyveres harc, azzal a kacsin kisebbséggel, amelyet egyébként igyekeznek úgy beállítani, mint ha egy etnikai kisebbség ellen zajló háború lenne. Ott is alapvetően a drogútvonalak fölötti rendezésről van szó. Ennyiben mi is lehetünk persze cinikusak, hogy ezeket így megfogalmazzuk.

Azt hiszem, hogy nagyjából ezekre tudtam válaszolni. Igyekeztem inkább olyan íveket felvázolni, hogy a magyar külpolitika miért döntött úgy, hogy ebbe a misszióba limitált kapacitásokkal, de beszáll, és tényleg szeretném hangsúlyozni, hogy ennek semmiféle olyan eleme nincsen, hogy Magyarország egy neokolonialista, atlantista vagy nem tudom, milyen jelzővel illehető politika mögé áll be. Vannak általános értékrendi elvek, szabályok, amiket magunkra nézve is kötelezőnek tartunk. A legitimitáció kérdését tekintve pedig úgy gondolom, hogy Európában az Európai Unió Külügyminisztereinek Tanácsa volt az, amely ezt eldöntötte, és ehhez a döntési mechanizmushoz csatlakozott Magyarország is.

Köszönettel ennyit tudnék mondani első körben. Természetesen állok továbbra is rendelkezésükre, ha nem volt kielégítő az, amit mondtam: Átadnám a szót államtitkár úrnak.

SIKLÓSI PÉTER helyettes államtitkár (Honvédelmi Minisztérium): Köszönöm szépen. Egy-két szóval ha kiegészíthetem. Érkezett Gyöngyösi képviselő úrtól egy kérdésnek értelmezhető felvetés, hogy Magyarország részvétele egy háborúban országgyűlési felhatalmazás nélkül hogyan értelmezhető. Nagyon élesen külön kell választani egymástól azt, hogy milyen keretben veszünk részt egy műveletben.

Amennyiben Magyarország a Serval-műveletben – ami ha úgy tetszik, nemzeti művelet, francia nemzeti művelet – részt vett volna, akkor közjogilag az Országgyűléshez kellett volna fordulnia a konkrét részvétel engedélyezése ügyében. De tekintve, hogy a Servalban nem veszünk részt, ezért erre nyilvánvalóan nincs szükség.

Az EUTM-Mali nevű EU-műveletben hasonlóan a NATO-műveletekhez, a hatályos törvények értelmében a kormány dönt Magyarország részvételéről. Tehát NATO-szövetségi, illetve európai uniós műveletekben a kormány hatásköre eldönteni. Jelen pillanatban ez történik, hogy a kormány az alkotmányos felhatalmazásának megfelelően döntött, és egyébként pedig az Országgyűlés megfelelő fórumait időben tájékoztatja ezekről a döntésekről.

Ami a szélesebben vett kérdést illeti, jól láthatóan a kormánynak a külpolitika és történelemszemlélete eltér Gyöngyösi képviselő úr szemléletétől. Nem hiszem, hogy ezzel újat mondanék (*Derültség.*), de itt ismét világossá vált. A kormány úgy gondolja, hogy Magyarország a Nyugat része. Ez egy fontos alapvetés, azt gondolom, ezért vagyunk a NATO-nak része, az Európai Uniónak a része, és történetileg is Magyarország a Nyugat részének tekinti magát, és azt gondolom, hogy talán ebben nemzeti közmegegyezés is van. Magyarország nyugati ország, nem pedig keleti ország.

Ebből sok minden következik. Most egy másik térség, az arab világ térsége, illetve azon belül Észak-Afrika térsége határos a Nyugattal. Itt fölmerült a pufferzóna kérdése. A pufferzónáról akkor érdekes, értelmes beszélni vagy akkor szoktunk beszélni, ha két önmagában jelentős térség között van egy önmagában nem jelentős térség, és ezen a nem jelentős térségen a két másik jelentős térség, ország vagy hatalom kialakít egy pufferzónát. Itt nem erről van szó.

Az arab világ, illetve Észak-Afrika önmagában jelentős. Mégpedig nem is pusztán az energiahordozók miatt, hanem demográfiaiilag is jelentős. És aztán még egyébként történetileg és mindenféle szempontból önmagában is jelentős terület. A politikában vagy geopolitikában nincs olyan, hogy vákuum, pontosabban csak nagyon rövid ideig létezik a vákuum. Hasonlóan egyébként, mint a fizikában, ha vákuum alakul ki, oda előbb-utóbb beáramlik valami. És ha ebben a vákuumban nem a Nyugat van jelen, akkor majd valaki más lesz jelen, akit mi nem tudunk kontrollálni, és nem gondolom, hogy az nekünk jó lenne, hogy akár extrém iszlamista befolyás alá kerüljön egy egész térség vagy pedig meg nem nevezett külső világhatalmi tényezők szerezzenek ott döntő befolyást.

Azt gondolom, hogy a jelenkor kihívása ezen a területen nagyon komplex folyamat, ami talán az arab tavasz kifejezéssel szokásos leírni, bár nagyon hosszan zajlik azóta már, hogy ezt pusztán egy évszaknak lehetne hívni. De itt szerintem egyértelmű, hogy az arab tavasz nem valamifajta nyugati beavatkozásra adott válasz, hanem az ennek a térségnek a saját történelmi fejlődésének és komplex gazdasági, politikai, demográfiai mozgásának eredménye. Ne felejtjük el, hogy Észak-Afrikában hihetetlen demográfiai boom van, szemben Európával, ami már önmagában is hatalmas kihívásokat hordoz magában.

Csak egy apró példa. Egyiptom egy nem is tudni pontosan, hány milliós ország – mondjuk 85 környéki ország -, azért nehéz megmondani, hogy hány milliós, mert évente másfél millióval növekszik a lakosságszám. Egy ilyen hihetetlen demográfiai boomban levő

vidéken a gazdasági lehetőségek ezt a demográfiai trendet messze nem követik. Tehát teljesen természetes, hogy a társadalmi feszültségek növekedni fognak, növekednek már egy jó ideje. Ennek a kirobbanása az arab tavasz, tulajdonképpen.

Ez a trend nyilvánvalóan folytatódni fog, és itt a Nyugatnak megvannak a maga érdekei. Energiahordozókról szoktunk beszélni, például, de nem csak energiahordozókról van szó, de csak energiahordozókról szoktunk beszélni. Szó volt arról, hogy Franciaország Nigerben szerzi be az atomenergiához szükséges uránércet, de a velünk határos észak-afrikai arab világ a világ egyik legnagyobb gáz- és kőolajszállító vidéke.

A mali konfliktus kirobbanása után nem sokkal nagyon látványos cselekménnyel, ha úgy tetszik, katonai művelettel próbálta meg a mali hátterű észak-afrikai al-Kaida, ha úgy tetszik, ellehetetleníteni az algériai gázkitermelést, és ha úgy tetszik, ilyen módon a Nyugat gázellátását. Ez nem sikerült nekik, de ha Maliban kialakulhat egy kontrollálatlan, extremista állam, az bázisként szolgálhat az onnan külföldre irányuló különféle harci cselekményeknek, ami nagyon súlyos gáz- és kőolaj-szállítási, -ellátási problémákat okoz.

Tekintve, hogy a kőolajnak van világpiaca, a gáznak ebben a pillanatban még nincsen, de abba az irányba halad a világ, hogy legyen gázvilágpiac is, ami azt jelenti, hogy ha eltűnik egy olyan hatalmas szállító, mint mondjuk Algéria vagy Líbia vagy még az összes többit is belevehetjük, akkor az teljesen természetesen azt fogja jelenteni, hogy az energiaárak az egekbe fognak szökni. Az energiaárak egekbe szökését pedig nemcsak Franciaországban fogják érezni, hanem azonnal Magyarországon is.

Ha tehát arról beszélünk, hogy hagyjuk csak nyugodtan Észak-Afrikát, csináljon azt, amit akar, akkor egyben azt is mondjuk, hogy engedjük ki a kezünkből az energiaárakat, és nem számít, hogy Magyarországon mennyibe fog kerülni a benzin vagy a lakossági fűtés vagy ilyesmi. Egy kicsit elkalandoztam a katonai téma irányából; elnézést kérek ezért.

Visszatérve a katonai oldalra. Mely országok csatlakoztak a Servalhoz, illetve az EUTM-hez és ez milyen legitimitást mutat? A francia művelet, a Serval-művelet egy villámgyors művelet volt. Ezt nem előzte meg – szemben az EUTM-mel – több hónapos tervezőmunka, hanem ezt a francia hadsereg egy-két nap alatt vagy hét alatt volt kénytelen megtervezni. Egyébként javarészt a helyszínen tartózkodó francia erőkből – a helyszínen, nem feltétlenül mind Maliban volt, hanem környező, volt francia gyarmatokon, illetve saját hazai területen levő, tradicionálisan nagyon gyors reagálásra képes erőkből, a tengerészgyalogosokból, különféle ejtőernyős egységekből, az idegen légió egységeiből, akiknek a teljes története arról szólt, hogy hogyan lehet gyorsan beavatkozni, mégpedig Észak-Afrikában.

Ez nagyon sok olyannal jár, hogy olyan a fegyverzetük, olyan a ruházatuk, az egyéb technikai felszereléseik, amelyek bírják ezt az éghajlatot, ezeket a terepviszonyokat. A többi európai fegyveres erő nem feltétlenül ilyen. Például Németország ugyan a '40-es évek elején tett arra kísérletet, hogy Észak-Afrikában szerephez jussanak – hogy így fogalmazzak -, de azóta nem. A német hadsereg nem alkalmas arra, hogy mondjuk szaharai hadviselést folytasson, de arra alkalmas, hogy szállító gépet adjon kölcsönbe, és ezt meg is tették. Egyébként a Serval-műveletnek a legitimitását szerintem talán nem is mutatja legjobban, hogy ki mivel képes hozzájárulni, hanem az ENSZ-ben az ENSZ Biztonsági Tanácsának teljesen egyhangú támogatása. Ugyan ez nem egy ENSZ-művelet, ez egy nemzeti művelet, de az ENSZ Biztonsági Tanácsa egyhangúlag támogatta. Úgyhogy azt gondolom, nincs baj a Serval nemzetközi legitimitásával.

Az EUTM-ban hogyan veszünk részt? Illetve elhangzott az a kérdés, hogy hogyan vesz részt Nagy-Britannia, Németország illetve a környező országok. Itt van előttem a kimutatás erről. Nyilvánvalóan a legnagyobb létszámmal Franciaország vesz részt, de a második legnagyobb létszámmal, 52 fővel Németország járul hozzá. *(Németh Zsolt elhagyja a termet.)*

A harmadik legnagyobb létszámmal, 40 fővel Nagy-Britannia járul hozzá, és a negyedik legnagyobb létszámmal ugyan nem szomszédunk, de mondjuk kvázi szomszédunk, Csehország járul hozzá. Ezenkívül a többi szomszédunk, Románia, Ausztria és mondjuk a tágabb szomszédságunkban Lengyelország járul hozzá, Bulgária is. Lettország, Litvánia, illetve Észtország úgy járulnak hozzá, hogy – Észtországra ez nem igaz, de Lettországra és Litvániára igen -, ez lesz a legeslegelső afrikai szerepvállalásuk. Azt gondolom, hogy itt az Európai Unión belül talán az a legjobb kifejezés, hogy példátlan egység van egy műveleti részvételt illetően. Hirtelen nem is tudok olyan EU-műveletet, amiben ennyi európai uniós tagállam részt venne, még itt a közvetlen közelben sem. Itt van Bosznia-Hercegovinában egy európai uniós művelet, ott sem vesz részt EU-tagállam. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Miután elég részletesen végigtárgyaltuk ezt a témát és úgy látom, hogy oda is el fogunk jutni, hogy teljesen megtanulom a mali törzs-, illetve nemzetségeket, és ezzel az én esetemben, az én memóriámban nem kis teljesítmény, tehát ilyen részletességgel végigtárgyaltuk.

Nagyon szépen köszönöm a helyettes államtitkár uraknak, hogy velünk voltak, főosztályvezető úrnak, akit külön nem köszöntöttem, illetve előtte már köszöntöttem, csak közben érkezett meg. Köszönöm szépen, hogy rendelkezésünkre álltak, illetve, hogy ezt a témát részleteiben át tudtuk beszélni kinek-kinek a maga politikai megközelítésében, hiszen többféle véleményt is hallhattunk. Köszönöm szépen, hogy velünk voltak. Ezzel a 3. napirendi pontunkat lezárnam.

Egyebek

Az „Egyebek” között még egy emlékeztetőt szeretnék elmondani képviselőtársaimnak. Nagyon úgy néz ki, hogy március 19-én jön a török külügyi bizottság. Úgy néz ki, az eddigi szervezésben így állunk. Volt egy albán delegáció, akik megcsúsztak időben, illetve másik időpontban érkeznének, ez pedig 26-án lesz. *(Jelzésre:)* Erről küldünk e-mailt. Valószínűleg délután lesz 3 körül, mert valamikor tartanánk egy rövid ebédet. E-mailen fogjuk küldeni a részletes programot, de inkább a délutáni órákat terveznénk, mert a délelőtti órákban lehet, hogy más találkozók vannak. Természetesen 26-án pedig az albán delegáció jön, akik otthoni okok miatt kérték a találkozó elhalasztását.

Részletes programot mindig úgy állítunk össze, hogy a külügyi bizottságok érkeznek, más intézményekben is vannak találkozók, tehát bízom abban, hogy időben. Tehát a 19-e azt jelenti, hogy remélem, hogy az azt megelőző héten vagy az azt megelőző napokban fogunk tudni részletes programot küldeni. Mi is reméljük ezt, sok szempontból egyeztetett kérdés lesz. „Egyebek” között más van-e? *(Jelzésre:)* Vejkey képviselő úr!

DR. VEJKEY IMRE (KDNP): Szeretném tájékoztatni a Külügyi bizottságot egy nagy nemzetközi magyar sikerről. A következőről van szó. A tavalyi év nyarán az emberi jogi bizottság elnökével együtt ketten betérjeshettünk az ENSZ elé egy kérelmet a tekintetben, hogy Kalkuttai Teréz anya emléknappja szeptember 5-e legyen, és az ENSZ elfogadta ezt a magyar kezdeményezést. Köszönöm.

ELNÖK: Ez egy fontos dolog, köszönjük szépen a tájékoztatást, és képviselő úr, gratulálunk önöknek. *(Közbeszólások: Gratulálunk!)* Azért majd meglátjuk, hogy a Konklávé milyen döntést fog hozni a következőkben. *(Derűltség.)*

Ezek tényleg fontos dolgok, és a magunk értékrendjében és világában is ezek nagyon-nagyon fontos események, amelyek le fognak zajlani a következő hetekben. Még egyszer nagyon szépen köszönöm a jelenlétet, ezzel a bizottsági ülésünket bezárom. Köszönöm az érdeklődőknek is. Érdeklődtem, hogy kik vannak jelen az ülésünkön, így fiatal szakértőket,

illetve egyetemistákat is köszönhattünk a hallgatóság körében is. Ez azt is mutatja, hogy bizottságunk valamiféle figyelemre is méltó, illetve szakmai kérdésekben a mai napon is úgy gondolom, nagyon fontos kérdéseket vetettünk fel, és köszönöm mindenkinek, aki egyáltalán a gondolatát felvetette a témának, illetve a tartalmi dolgoknak, és államtitkár uraknak és a szervezésnek is, hogy aránylag gyorsan meg tudtuk ezt szervezni. Köszönjük szépen, hogy rendelkezésünkre álltak.

Ülésünket bezárom, további szép napot kívánok mindenkinek.

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 56 perc)

Balla Mihály
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Barna Beáta